

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Dagmar Štullerovou v právní věci **žalobkyně: R.Č., „X“**, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odbor sociálních věcí a zdravotnictví**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební č.p. 3118/48, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **14. 5. 2007 č.j. 1727/SZ/2007, ev.č. 85652/2007**,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 14. 5. 2007 č.j. 1727/SZ/2007, ev.č. 85652/2007 a rozhodnutí Magistrátu města Mostu ze dne 13. 3. 2007 č.j. OSV/Nv/698-01/07, **se pro nezákonnost z r u š u j í** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** V řízení o žalobě a kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 8. 2007 č.j. 42 Cad 144/2007-125 žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhala zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2007 č.j. 1727/SZ/2007, ev.č. 85652/2007, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Mostu ze dne 13. 3. 2007 č.j. OSV/Nv/698-01/07, kterým jí byla s odkazem na ust. § 21, § 61 a § 81 odst. 3 zák. č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, v platném znění (dále jen „zákon o pomoci v hm. nouzi“), přiznána dávka pomoci v hmotné nouzi – příspěvek na živobytí od 1. 2. 2007 ve výši 3.011,-Kč měsíčně.

V žalobě uvedla, že s napadeným rozhodnutím žalovaného nesouhlasí a napadá jej v plném rozsahu. Předně žalobkyni není jasné, na základě čeho správní orgány obou stupňů dospěly k peněžním částkám uvedených v jejich rozhodnutích, a proto je považuje za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Navíc tyto částky nejsou vyčísleny v souladu se zákonem. Rodina žalobkyně se totiž skládá ze 7 společně posuzovaných osob, přičemž každá z nich má nárok na dávky pomoci v hmotné nouzi. Těmito osobami je samotná žalobkyně s dětmi ve věku 12 měsíců, 2 roky, 4 roky, 5 let a 8 let, kteří mají nárok na předmětnou dávku dle ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hm. nouzi, neboť všichni jsou státními občany České republiky hlášenými na území České republiky k trvalému pobytu, a dále touto osobou je i manžel žalobkyně, jenž má nárok na předmětnou dávku dle ust. § 5 odst. 1 písm. e) zákona o pomoci v hm. nouzi, jelikož je rodinným příslušníkem občanů členského státu Evropské unie a je hlášen na území České republiky k pobytu dle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce. K tomu navíc manžel žalobkyně je předepsána odborným lékařem dieta ve smyslu ust. § 3 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 504/2006 Sb., kterou se provádí některá ustanovení zákona o pomoci v hm. nouzi.

Částka na živobytí určená dle platných právních předpisů činila u rodiny žalobkyně za únor 2007 částku 14.840,-Kč. Celkové příjmy rodiny žalobkyně v tomtéž období pak činily pouze částku 16.875,-Kč, přičemž nezbytné náklady na domácnost dosahovaly výše minimálně 5.875,-Kč. Po úhradě nezbytných nákladů na domácnost tak rodině žalobkyně na výživu a ostatní základní osobní potřeby zbývalo pouze 11.000,-Kč namísto zákonem stanovených 14.840,-Kč. Proto každý člen rodiny žalobkyně měl nejen nárok na předmětnou dávku, ale rovněž i na její výplatu a tato dávka měla být rodině poskytnutá a vyplacená minimálně ve výši 3.840,-Kč.

Dále žalobkyně namítla, že ačkoliv v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí poukazovala na to, že toto rozhodnutí nebylo žalobkyni doručeno v souladu se zákonem, jelikož nebylo doručeno jejímu zástupci, dále poukazovala na nedostatečné zdůvodnění prvoinstančního rozhodnutí a rovněž tak poukazovala na to, že ve věci rozhodovala pracovnice správního orgánu zaujatá vůči jejímu manželovi, tak žalovaný její odvolání zamítl jako nedůvodné, aniž by se náležitě vypořádal s odvolacími námitkami. Proto i z tohoto důvodu považuje rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné.

A konečně žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí i prvoinstanční rozhodnutí bylo doručeno toliko jí a nikoliv jejímu zástupci. Správní rozhodnutí obou stupňů tak trpí nedostatkem doručení.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu pro nedůvodnost, neboť žádost žalobkyně o dávku pomoci v hmotné nouzi –

příspěvek na živobytí - byla vyhodnocena pomocí aplikačního programu automatizovaného zpracování údajů. V řízení přitom správní orgány obou stupňů vycházely ze skutečností, které žalobkyně sama vyplnila v žádosti o dávku, a z údajů, které byly načteny z úřadu práce. Z toho důvodu výši dávky ovlivnit nelze.

Okruh společně posuzovaných osob představovalo 7 osob, ovšem za osoby v hmotné nouzi bylo uznáno pouze 6 osob, protože manžel žalobkyně nesplňuje nárok na příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení.

Dále žalovaný podotkl, že z obsahu správního spisu nevyplývá, že by žalobkyně pro řízení doložila k zastupování plnou moc pro svého manžela. Proto bylo rozhodnutí zasláno přímo žalobkyni, která je plnoletá a nebyla zbavena způsobilosti k právním úkonům.

V následně učiněné replice žalobkyně opětovně vyjádřila nesouhlas s názorem žalovaného, že její manžel nemá nárok ve smyslu ust. § 5 zákona o pomoci v hm. nouzi na příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení. Zdůraznila, že její manžel má nárok na příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení dle výslovného znění ust. § 5 odst. 1 písm. e) zákona o pomoci v hm. nouzi. Žalobkyně a jejich 5 dětí jsou totiž od narození státními občany České republiky a tedy jsou i občany Evropské unie. Její manžel, který je současně i otcem jejich 5 dětí je proto rodinným příslušníkem občana Evropské unie a jelikož je hlášen na území České republiky k pobytu podle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce, má tak nárok na příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení a jejich výplatu, protože nárok na jejich výplatu má žalobkyně a děti. Na podporu tohoto názoru žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008 č.j. 4 Ads 40/2008-73, kterým byl výslovně uznán nárok manžela žalobkyně na evidenci na Úřadu práce v Mostě, kde jej odmítali zaevidovat ze stejných důvodů, z jakých žalovaný odmítá uznat jeho nárok na dávky a služby sociální péče, potažmo dávky pomoci v hmotné nouzi.

Na tomto místě soud podotýká, že v dané věci již jednou Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodoval usnesením ze 16. 8. 2007 č.j. 42 Cad 144/2007-12, kterým byla žaloba dle ust. § 46 odst. 1 písm. d) zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), s odkazem na ust. § 68 písm. e) v návaznosti na ust. § 70 písm. f) s.ř.s. odmítnuta, když soud tehdy shledal, že žalobou napadené rozhodnutí je vyloučeno ze soudního přezkumu. Toto usnesení soudu ovšem bylo ke kasační stížnosti žalobkyně rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2009 č.j. 3 Ads 20/2009-50, zrušeno a věc byla vrácena soudu k dalšímu řízení s tím, že žalobou napadené rozhodnutí není vyloučeno ze soudního přezkumu, neboť je zcela nepochybné, že se nejedná o rozhodnutí, které by bylo možno podřadit po některou z kompetenčních výluk uvedených v § ust. 70 písm. a) až f) s.ř.s.

Respektujíc shora predestřený názor Nejvyššího správního soudu v intencích ust. § 110 odst. 3 s.ř.s. soud tedy v dalším soudním řízení učinil přezkum žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž o žalobě rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť žalobkyně ani žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělili, když byli o uvedeném následku ve výzvě výslovně poučeni.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje

konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Předně se soud zabýval námitkou žalobkyně, že správní rozhodnutí obou stupňů trpí nedostatkem doručení, když byla doručena toliko jí a nikoliv jejímu manželovi jakožto zplnomocněnému zástupci, neboť bez náležitého doručení by žalobou napadené rozhodnutí nebylo v právní moci a tedy by nemohlo být bez dalšího podrobeno soudnímu přezkumu. Po zevrubném prostudování obsahu správního spisu, jenž byl předložen žalovaným, ovšem tuto námitku soud neshledal jakkoliv opodstatněnou. Správní spis totiž neobsahuje jediný doklad o tom, že by žalobkyně byla v řízení před správními orgány obou stupňů zastoupena svým manželem na základě udělené plné moci. Ve správním spise není založena žádná plná moc k zastupování žalobkyně pro dotyčné správní řízení jinou osobou včetně jejího manžela p. J.Č. Rovněž tak v řádně vedeném přehledu obsahu správního spisu není žádná zmínka o nějaké plné moci k zastupování žalobkyně v dotyčném správním řízení. Skutečnosti, že žalobkyně v daném správním řízení nebyla nikým zastoupena, odpovídá i fakt, že veškerý kontakt se správními orgány po celou dobu řízení vykonávala sama žalobkyně – zejm. žádost o příspěvek na živobytí, přílohy k žádosti o příspěvek na živobytí, v průběhu řízení písemně činěná sdělení k žádosti o příspěvek na živobytí, uplatnění žádosti o vyloučení pracovnice prvoinstančního správního orgánu pro podjatost a odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí podávala sama žalobkyně, přičemž i v této souvislosti přebírala od žalované strany veškeré písemnosti, které jí byly zasílány prostřednictvím pošty. Na tomto místě je třeba podotknout, že v žádosti o příspěvek na živobytí podané dne 28. 2. 2007 je sice v rubrice nazvané „zástupce žadatele“ uvedeno jméno manžela žalobkyně a jeho údaje, ovšem na dotyčnou žádost manžel žalobkyně se nepodepsal, když tak učinila výlučně žalobkyně, a proto dle názoru soudu takto vyplněnou žádost nelze současně považovat i za řádné zplnomocnění manžela žalobkyně k jejímu zastupování pro správní řízení o této žádosti. Soud přitom neshledal, že by žalobkyně byla nějak zkrácena na svých právech v důsledku toho, že žalovaná strana v rámci řízení o žádosti o příspěvek na živobytí jednala výlučně přímo se žalobkyní, jakožto účastnicí správního řízení, a nikoliv prostřednictvím jejího manžela. Veškerými podáními žalobkyně se žalovaná strana řádně zabývala, přičemž žalobkyni tímto postupem nebylo upřeno ani právo na řádné odvolací řízení před žalovaným ani právo na soudní přezkum žalobou napadeného rozhodnutí. Pro úplnost k této námitce soud dodává, že pokud žalobkyně měla vůli být zastoupena v dotyčném správním řízení svým manželem, nic jí nebránilo v tom, aby žalovanou stranu na tuto skutečnost v průběhu tohoto řízení výslovně upozornila spolu s doložením náležitě udělené plné moci svému manželovi pro předmětné řízení.

Dále se soud zabýval tím, zda rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je třeba bez dalšího zrušit z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatečné zdůvodnění ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Po zevrubném vyhodnocení odůvodnění těchto rozhodnutí dospěl soud k závěru, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je možno meritorně přezkoumat.

K odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí soud uvádí, že je skutečně poměrně strohé, a to pokud se jedná o uvedení všech skutečností, které byly podkladem pro vydání tohoto rozhodnutí. Proto se soud shoduje se žalobkyní, že neodpovídá požadavkům, jež na odůvodnění správních rozhodnutí klade ust. § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Strohost odůvodnění ovšem nepochybně byla zapříčiněna tím, že žádost žalobkyně o dávku pomoci v hmotné nouzi – příspěvek na

živobytí - byla zpracovávána pomocí aplikačního programu automatizovaného zpracování údajů, což prvoinstančnímu správnímu orgánu bylo uloženo ust. § 52 odst. 3 zák. o pomoci v hm. nouzi. Údaje, které vedly prvoinstanční správní orgán k vydání rozhodnutí o přiznání příspěvku na živobytí žalobkyni za měsíc únor 2007 ve výši 3.011,-Kč, jsou však obsaženy v kalkulačním listu, jenž byl zpracován pro účely dotyčného správního řízení a jenž tvoří nedílnou součást obsahu správního spisu. Tento zpracovaný kalkulační list přitom nemusel být součástí prvoinstančního rozhodnutí, nicméně žalobkyně jako účastník řízení v rámci tohoto správního řízení v intencích ust. § 38 odst. 1 správního řádu se nepochybně mohla domáhat nahlédnutí do správního spisu včetně nahlédnutí do kalkulačního listu. Za situace, kdy prvoinstanční rozhodnutí zpracované pomocí aplikačního programu automatizovaného zpracování údajů bylo dosti kusé, avšak údaje, z nichž vzešlo, byly podchyceny ve správním spise, zejména díky jejich podrobnému rozvedení v kalkulačním listě, přičemž žalovaný neměl pochybnosti o správnosti těchto údajů, má soud za to, že žalovaný v rámci odvolacího řízení pak nebyl nucen bez dalšího přikročit ke zrušení dotyčného prvoinstančního rozhodnutí pro nedostatečné zdůvodnění. Dle názoru soudu byl žalovaný v daném případě namísto toho oprávněn v odůvodnění svého rozhodnutí blíže rozvést důvody, které vedly prvoinstanční správní orgán k vydání rozhodnutí přiznat žalobkyni za měsíc únor 2007 příspěvek na živobytí ve výši 3.011,-Kč měsíčně, což také žalovaný učinil.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný totiž predestřel právní úpravu, která dle jeho názoru na dotyčný případ dopadá, dále vyčíslil částku živobytí všech společně posuzovaných osob a také vyčíslil příjem pro nárok vypočtený a použitý. Vedle toho výslovně vyjádřil i přesvědčení, že při výpočtu příspěvku na živobytí činil počet společně posuzovaných osob 7, zatímco za osoby v hmotné nouzi bylo uznáno jen 6 osob, protože manžel žalobkyně není osobou uvedenou v ust. § 5 zákona o hm. nouzi, a proto nemá nárok na příspěvek na živobytí a na doplatek na bydlení. Na tomto místě soud podotýká, že žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí skutečně nijak nevyjádřil k odvolacím námitkám žalobkyně ohledně toho, že prvoinstanční rozhodnutí nebylo doručeno jejímu zástupci a že ve věci rozhodovala pracovnice správního orgánu zaujatá vůči jejímu manželovi. Tato skutečnost tak dle názoru soudu zakládá dílčí nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, která však nebrání meritornímu přezkumu rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Z rozhodnutí žalovaného je totiž zřejmé, z jakých důvodů dospěl u žalobkyně k výši příspěvku na živobytí v částce 3.011,- Kč za měsíc únor 2007. Dále závěr o dílčí nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného soud učinil s ohledem na skutečnost, že o námitce podjatosti pracovnice prvoinstančního správního orgánu před vydáním rozhodnutí o předmětné žádosti žalobkyně bylo rozhodnuto správními orgány obou stupňů zcela v souladu se správním řádem samostatnými rozhodnutími, a to dne 12. 3. 2007 pod č.j. OSV/555/7443/07 prvoinstančním správním orgánem, jenž neshledal námitku podjatosti důvodnou, a dne 14. 5. 2007 pod č.j. 1725/SZ/2007, ev. č. 85626/2007 žalovaným, jenž jakožto odvolací orgán potvrdil negativní prvoinstanční rozhodnutí o podjatosti jeho příslušné pracovnice. A konečně závěr o dílčí nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného soud učinil i s ohledem na skutečnost, že k pochybení při doručování žalobkyni prvoinstančního rozhodnutí o její žádosti o příspěvek na živobytí za měsíc únor 2007 zjevně nedošlo, jak bylo soudem konstatováno již výše.

Jelikož u rozhodnutí žalovaného byla soudem shledána pouze dílčí nepřezkoumatelnost, mohl se soud zabývat tím, zda při stanovení výše příspěvku na živobytí za měsíc únor 2007 v případě žalobkyně žalovaná strana správně dovodila, že okruh společně posuzovaných osob činí 7, jenž tvoří žalobkyně, její manžel – p. J.Č. a jejich 5 nezletilých dětí, zatímco za osoby

v hmotné nouzi je třeba uznat jen 6 osob, a to pouze žalobkyni a jejich 5 nezletilých dětí, když manžel žalobkyně nesplňuje nárok na příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení ve smyslu ust. § 5 zákona o pomoci v hm. nouzi patrně pro nenaplnění podmínky trvalého pobytu.

Výše příspěvku na živobytí za kalendářní měsíc pro daný případ činí dle ust. § 23 zákona o pomoci v hm. nouzi rozdíl mezi částkou živobytí osoby dle § 24 odst. 1 téhož zákona a příjmem osoby dle § 9 odst. 2 téhož zákona, není-li osoba společně posuzována s jinými osobami a částkou živobytí společně posuzovaných osob a příjmem společně posuzovaných osob.

V daném případě nebylo mezi žalobkyní a žalovaným žádného sporu ohledně vymezení okruhu společně posuzovaných osob v počtu 7 osob při stanovení výše částky živobytí společně posuzovaných osob. S tímto počtem osob se ztotožňuje i soud, přičemž těchto 7 osob představuje žalobkyně, její manžel – p. J.Č. a jejich 5 nezletilých dětí, neboť spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby.

Soud se však neztotožnil s názorem žalovaného, že při výpočtu výše příspěvku na živobytí za měsíc únor 2007 je třeba do okruhu oprávněných osob dle ust. § 5 zákona o pomoci v hm. nouzi, tj. osob majících nárok na příspěvek na živobytí a na doplatek na bydlení při splnění zákonných podmínek, zahrnout již pouze žalobkyni a jejich 5 nezletilých dětí a nikoliv i jejího manžela. Soud je toho názoru, že manžel žalobkyně do tohoto okruhu oprávněných osob spadá, a to ve smyslu ust. § 5 odst. 1 písm. e) zákona o pomoci v hm. nouzi. Dle toho ustanovení se totiž za oprávněné osoby považují i rodinní příslušníci občana členského státu Evropské unie, pokud je hlášen na území České republiky k pobytu podle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce, nevyplyvá-li mu nárok na sociální výhody z přímo použitelného předpisu Evropských společenství.

V návaznosti na právě uvedené je pro předmětnou věc podstatné to, že mezi žalobkyní a žalovaným nebylo žádného sporu ohledně údajů uvedených v žádosti o příspěvek na živobytí podanou dne 28. 2. 2007, a to pokud se jedná o žalobkyni – že je česká státní občanka, a pokud se jedná o manžela žalobkyně – p. J.Č. - že je státním příslušníkem Ruské federace a že oba společně se svými 5 nezletilými dětmi bydlí v České republice, „X“. Vedle toho je soudu z jeho úřední činnosti známo, že manžel žalobkyně je hlášen na území České republiky k pobytu podle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce, což ostatně nikterak nerozporoval ani žalovaný. Všechny tyto skutečnosti, tj. že manžel žalobkyně je sice z nečlenského státu Evropské unie, ovšem zároveň je díky uzavření sňatku se žalobkyní, která je občanem České republiky a tedy nepochybně i občanem Evropské unie, rodinným příslušníkem občana členského státu Evropské unie, pak vedly soud k závěru, že v předmětné věci při výpočtu výše příspěvku na živobytí za měsíc únor 2007 měl být manžel žalobkyně zahrnut do okruhu oprávněných osob ve smyslu ust. § 5 odst. 1 písm. e) zákona o pomoci v hm. nouzi.

Shora citované ust. § 5 odst. 1 písm. e) zákona o pomoci v hm. nouzi přitom nelze vykládat tak, že se vztahuje jen na rodinné příslušníky osob, kteří jsou občany jiných členských států Evropské unie. Při tomto výkladu by totiž při stanovení výše příspěvku na živobytí nesporně docházelo k diskriminaci českých občanů, jejichž rodinní příslušníci jsou z nečlenského státu Evropské unie, oproti rodinným příslušníkům (kteří jsou také z nečlenského státu Evropské unie) občanů jiného členského státu Evropské unie než je Česká republika. Soud má za to, že občané České republiky musejí mít stejná práva jako občané jiných členských států Evropské unie a stejná práva musí mít i jejich rodinní příslušníci.

Pokud by tomu tak nebylo, tj. v České republice by byli bez jakéhokoliv rozumného důvodu zvýhodňováni cizinci, kteří jsou rodinnými příslušníky občanů jiného členského státu Evropské unie, oproti cizincům, kteří jsou rodinnými příslušníky občana České republiky, docházelo by k nepřipustné diskriminaci občanů České republiky v podobě zhoršení jejich postavení oproti ostatním občanům Evropské unie při výpočtu výše příspěvku na živobytí popř. při vzniku nároku na příspěvek na živobytí vůbec, neboť v těchto případech se postavení rodinných příslušníků nepochybně navzájem ovlivňují a prolínají. S takovýmto rozlišováním mezi občany České republiky a ostatními občany Evropské unie nelze souhlasit i s ohledem na čl. 17 Smlouvy o založení Evropských společenství, podle něhož občané České republiky a občané ostatních členských států představují jednotnou skupinu občanů Evropské unie. Na tomto místě soud podotýká, že obdobně se ohledně nepřipustné diskriminace občanů České republiky v podobě zhoršení jejich postavení oproti ostatním občanům Evropské unie, a to v souvislosti s evidováním jejich rodinných příslušníků z nečlenského státu Evropské unie jako uchazečů o zaměstnání, vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 23. 7. 2008 č.j. 4 Ads 40/2008-73, na nějž poukazovala žalobkyně.

S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, tedy soud dospěl k závěru, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou nezákonná, neboť při stanovení výše příspěvku na živobytí za měsíc únor 2007 v případě žalobkyně správní orgány obou stupňů nesprávně zaujaly názor, že manžel žalobkyně neměl být zahrnut do okruhu oprávněných osob ve smyslu ust. § 5 zákona o pomoci v hm. nouzi. Soud proto obě výše specifikovaná rozhodnutí dle ust. § 78 odst. 1, odst. 3 s.ř.s. pro nezákonnost zrušil a zároveň v souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. rozhodl o tom, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je dle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem soudu výše uvedeným.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti proti výše zmiňovanému usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, když žalovaný neměl úspěch ve věci a žalobkyně, která sice ve věci zaznamenala úspěch, k výzvě soudu žádné náklady řízení nevyčísnila a navíc jí ani dle obsahu soudního spisu žádné náklady řízení nevznikly.

O osvobození žalobkyně od povinnosti k zaplacení soudního poplatku soud nerozhodoval, neboť předmětné soudní řízení je ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. a) zák. č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ze zákona osvobozeno.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat **kasační stížnost** do dvou týdnů po jeho doručení z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního.

Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Ústí nad Labem a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li sám stěžovatel vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 29. července 2010

JUDr. Dagmar Štullerová v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová